

Πρωτοχρονιά, έναρξη νέας υιοθεσίας

/ Editorial

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Τυχεροί ή άτυχοι; Ιδού η απορία.

Για κακό μας φύλαγε η μοίρα να ζήσουμε σε μια εποχή ανατροπών; Ή μήπως ευτυχήσαμε να ήμαστε παρόντες σε έναν κόσμο που ξεφορτώνεται πια κάθε αδύναμο και ημιθανές στοιχείο του και χαράζει νέες πορείες; Είμαστε προνομιούχοι ή αδικημένοι που η φετινή πρωτοχρονιά μοιάζει να μας φέρνει όσο ποτέ κοντύτερα σε μια πλήρη αλλαγή του παγκόσμιου σκηνικού; Θα μας μακαρίζουν οι επόμενοι ή μήπως δεν υπάρξουν επόμενοι, αφού δεν είναι και τόσο απίθανο να σκάσει στα χέρια μας η χειροβομβίδα, που γενεές επί γενεών συσσωρεύαν λίγο λίγο τη γόμωσή της;

Ό,τι και να συμβαίνει, είναι φανερό πως τα διαχρονικά και πανανθρώπινα ερωτήματα δεν βρίσκουν πια αναπαμό σε απαντήσεις που μοιάζαν ατράνταχτες επί αιώνες, τουλάχιστον στον Δυτικό κόσμο, και πλανιούνται πάνω από τα κεφάλια μας, αναζητώντας νέα λίκνα για να ξεκινήσουν νέους κύκλους παρουσίας τους

στον κόσμο.

Για μας, τους προσωρινούς και συνάμα αιώνιους ανθρώπους, η αγωνία της διάκρισης ανάμεσα σε αιώνια και προσωρινά, ανάμεσα στην ουσία και στη μορφή, θα είναι πάντα ένα αίνιγμα με βασανιστικές λύσεις. Πολύ περισσότερο μάλιστα, εδώ, στη δική μας Ελληνική γωνία, όπου μακραίωνες παραδόσεις, στεριωμένες και φυλαγμένες με πολύ αίμα και δάκρυ, αντικατέστησαν πολλές φορές την ουσία, η επανεύρεση του πυρήνα της ορθόδοξης πίστης μας απαιτεί προσπάθεια μεγάλη, αποφασιστικότητα, γνώση θεολογική και ιστορική και κυρίως πίστη. Ίσως αυτό το τελευταίο, δηλαδή η πίστη, να δημιουργεί κάποια σύγχυση. Και αυτό, διότι πολλές φορές, πίσω από έναν μανδύα πίστεως, κρύβονται οι ανασφάλειές μας, η νοητική-μορφωτική και πνευματική μας ραθυμία, η απολυτοποίηση δευτερευόντων στοιχείων της ταυτότητάς μας, όπως η εθνικότητα, και τέλος- τέλος η ίδια η απιστία μας. Γιατί, τι άλλο από απιστία είναι τελικά η προσαρμογή του προσώπου και της διδασκαλίας του Χριστού στις δικές μας ανάγκες και επιδιώξεις. Και αν εμείς δεν έχουμε να καταλογίσουμε στη παράδοσή μας Σταυροφορίες και Ιερές εξετάσεις, στα πλαίσια μιας στοιχειώδους αυτοκριτικής, θα είχαμε να καταλογίσουμε στου εαυτούς μας προσκόλληση σε εξωτερικά και δευτερεύοντα στοιχεία της λατρείας, της γλώσσας, της εκκλησιαστικής διοίκησης, της ποιμαντικής πρακτικής και της νοοτροπίας, σε βάρος της πνευματικής προσπάθειας και της οπωσδήποτε κοπιώδους διαδικασίας να κρατάμε ζωντανή, πρώτα μέσα μας και κατόπιν γύρω μας, τη ζωντανία και τη λυτρωτική δύναμη της πίστης μας. Μιας πίστης, που επιβάλλεται να παραμένει πάντα έτοιμη να

συναντηθεί με το εκάστοτε «σήμερα» και να το μεταμορφώσει.

Το μεγαλείο της παράδοσής μας έγκειται στη δυνατότητα της να πεθαίνει και να ανασταίνεται κάθε μέρα. Τα λέμε διαρκώς, ίσως και να ήμαστε έτοιμοι να τα εντάξουμε σε ένα μάθημα στο σχολείο ή στο κατηχητικό. Τι σημαίνει όμως καθημερινός θάνατος; Και το κυριότερο, πόσο κοστίζει; Πόσο έτοιμοι ήμαστε να δεχθούμε πως η χθεσινή λυτρωτική διατύπωση μιας δογματικής αλήθειας, σήμερα παραμένει τραγικά ακατανόητη και ανενεργής, αν δεν νοηματοδοτείται καθημερινά από ζωντανή πνευματική ζωή, συντριβή καρδιάς, εμπάθυνσης στον βιβλικό λόγο, γνώση των αναγκών και των νέων κωδίκων επικοινωνίας του κόσμου, αναγνώριση του καημού, του πανικού και της μοναξιάς του σύγχρονου ανθρώπου; Ή, πόσο έτοιμοι ήμαστε να παραδεχθούμε, πως η μαρτυρία όλων μας, αντί να σώζει, σκανδαλίζει και απωθεί; Αργά και ανεπαίσθητα, χωρίς τύψεις, μάλλον με υπερηφάνεια και αίσθημα υπεροχής, από Σώμα Χριστού, έτοιμου να προσεγγίσει τον ξένο και να μεταμορφώσει τον αλλοτριωμένο, μεταβληθήκαμε σε φρουρούς κεκτημένων, τα οποία, αν και αποκτήθηκαν με πνευματικό μόχθο και αίμα άλλων, τα επιδεικνύουμε ως αποκλειστική μας προίκα, οικτίροντας τον κόσμο που δεν τα αποδέχεται, λησμονώντας όμως πως στις πράξεις και τους λόγους μας τα καταστήσαμε απωθητικά και κενά.

Αυτό όμως που μας φέρνει εκτός εαυτού, είναι η αμφισβήτηση. Και δεν συνειδητοποιούμε πως το μεγαλείο της Παράδοσής μας έγκειται ακριβώς στο ότι δεν φοβάται αυτήν την αμφισβήτηση. Αντίθετα, ζει και ανανεώνεται από αυτήν και

διαρκώς, μέσα από τις δοκιμασίες που προκαλεί η συνάντηση με τον σύγχρονο κόσμο, πιστοποιεί διαρκώς τη διαχρονικότητα και την λυτρωτική της δύναμη. Η Εκκλησία μας κάθε μέρα είναι έτοιμη να πεθάνει για τον κόσμο. Δεν πρόκειται για τάση αυτοκαταστροφής, δεν πρόκειται για υψηλή φιλοσοφία. Είναι μίμηση Χριστού, που με το στόμα του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, γίνεται φωνή σιγανή, ζεστή, σαν τη φωνή του γονιού μας και μας λέει σε μια επιστολή του:

«Άνθρωπε, φίλε, αδελφέ μου, παιδί μου, εγώ για σένα κατέβηκα από τον ουρανό, εγώ για σένα βυθίστηκα στον Άδη, εγώ αγκάλιασα τα τραύματά σου, εγώ ξευτιλίστηκα πάνω στο Σταυρό, εγώ παραιτήθηκα από κάθε λογική δικαιοσύνης, τίποτα δεν υπολόγισα, προκειμένου να σε ξαναδώ χαρούμενο, σώο ακέραιο. Τίποτα δε σου ζητάω. Μόνο μείνε κοντά μου και άσε με να σε βοηθάω. Είμαι η μάνα σου, ο πατέρας σου, ο σύντροφός σου, η τροφή σου, το καταφύγιό σου, ο δρόμος σου στην σωτηρία, η γέφυρά σου με την αιωνιότητα. Τι άλλο θέλεις;»

Ας φανταστούμε μια Εκκλησία με αυτή τη φωτιά και αυτή την τρυφερότητα να απευθύνεται στον σύγχρονο άνθρωπο και πέστε μου εάν μπορούμε να φανταστούμε έναν κόσμο που δεν θα αναλυθεί σε δάκρυα χαράς και μετανοίας εάν ακούσει να του μιλούν και κυρίως να του συμπεριφέρονται έτσι. Πέστε μου αν θα μείνει μέσα στη ψυχή του η παραμικρή διάθεση να ασχοληθεί με τα καμώματα μικρών και αναξίων, όταν θα έχει βρει μια ζεστή αγκαλιά να κουρνιαώσει. Ο Χριστός μάς άφησε αιώνιο μέτρο των πραγμάτων αυτή τη φλόγα και όχι την στεγνή και πληκτική τήρηση κάθε είδους ...καθιερωμένων.

Πριν όμως μετρήσουμε τα της Εκκλησίας μας ως να πρόκειται μόνον για τους διοικούντες, διαδικασία πολύ εύκολη και βολική, ας μετρηθούμε εμείς, ως μέλη της, μ' αυτήν τη φλόγα κι ας αναρωτηθούμε πόσο το «μέσα» μας εκπέμπει στους γύρω μας αυτή τη θερμή της θεϊκής υιοθεσίας. Γιατί ουσιαστικά καλούμαστε να υιοθετήσουμε ένα κόσμο πληγωμένο. Τώρα, που σιγά-σιγά όλα μα όλα γύρω μας αποκαλύπτουν τη γυμνότητά τους, τώρα, που όλοι βάλθηκαν, με μοχλό τα ατοπήματα των λίγων, να ανατρέψουν αυτά που στήριξαν για αιώνες τους πολλούς, τώρα που η πατρίδα μας κι ο κόσμος ολόκληρος αναρωτιέται αν έχει μείνει τίποτε όρθιο, η υιοθεσία είναι εκείνη, που θα στηρίξει ξανά τον πεσμένο άνθρωπο και θα τον πείσει πως κάθε άγγιγμα του πάτου είναι η εκκίνηση μιας νέας αρχής. Δεν κλείνουμε τα μάτια στην αλήθεια, όσο πικρή κι αν. Δεν κληθήκαμε όμως ούτε να περιφρονούμε, ούτε να κατακρίνουμε, ούτε να οικτρίσουμε. Πλαστήκαμε να γιατρεύουμε πληγές και να δυναμώνουμε τους ώμους μας για να στηρίξουν λίγο από το βάρος ενός κόσμου κεκοπιώτος και πεφορτισμένου. Κληθήκαμε να κάνουμε την κάθε Πρωτοχρονιά νέα έναρξη ενεργοποίησης σπλάχνων οικτιρμού για τον αδελφό μας. Κληθήκαμε να υιοθετούμε, κατ' εικόνα

και ομοίωση ενός Πατέρα, που ζύγισε τη ζωή Του με τη ζωή του παιδιού του.

Και το παιδί Του βρέθηκε βαρύτερο.¬_

<https://bit.ly/3h05VFX>